

Elena - Een leven voor paarden
Tegen alle hindernissen

Voor mijn nichtje Clara

VAN NELE NEUHAUS VERS(CHIEN BIJ UITGEVERIJ HOLLAND:

Charlottes droompaard

Charlottes droompaard, gevaar op de manege

Charlottes droompaard, een onverwachte bezoeker

Charlottes droompaard, eerste liefde, eerste wedstrijd

WWW.UITGEVERIJHOLLAND.NL



TEGEN ALLE HINDERNISSEN



VITGEVERIJ HOLLAND - HAARLEM

Oorspronkelijke titel: *Elena - Ein Leben für Pferde, Gegen alle Hindernisse*

© 2011 Planet Girl in der Thienemann in Thienemann-Esslinger

Verlag GmbH, Stuttgart

Nederlandse uitgave: © 2016 Uitgeverij Holland, Haarlem

Vertaald uit het Duits door Marieke Hoogland

Omslagontwerp: Sanneke Prins

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 9789025113261

NUR 284

printed by Axlo

www.uitgeverijholland.nl

PROLOOG



Het was opgehouden met regenen. Het dikke, grijze wolkendek brak een beetje open. Elena Weiland wierp een kritische blik door de openstaande staldeur naar de hemel. Ze besloot het droge moment te gebruiken voor een buitenrit, hoewel het al laat in de middag was. De zomer was echt voorbij, daarover bestond geen twijfel meer. De komende maanden zou ze nog meer dan genoeg in de overdekte hal moeten rijden.

Ze zette haar voet in de stijgbeugel en met een soepele beweging besteeg ze het zadel van haar grijze pony. Sirius spitste zijn oren toen hij merkte dat ze niet naar de rijhal gingen, maar naar de velden en het bos. In een stevige draf droeg hij zijn jonge berijdster over de zandweg naar de bosrand, maar Elena stuurde hem naar links, naar de weides en velden waar de oogst al was binnengehaald. Ze keek omhoog en volgde met haar blik de kraanvogels die in V-vorm door de loodgrijze oktoberhemel vlogen, op weg naar het zuiden. Hun meerstemmige gegak klonk als een weemoedig afscheidslied van de zomer die ineens zo ver weg was. De bonte kleuren van de bladeren aan de bomen waren in een koude nacht vaal geworden. Het oplichtende rood en goud waren veranderd in een flets geel en verdord bruin, de natuur verloor haar kracht.

Elena wendde haar gezicht van de wind af en zette met een hand de kraag van haar jas op. In de heftige windvlagen die aan het blad rukten en de vriendelijke nazomer verjoegen,

lag al een zweem van naderende vrieskou.

Sirius galoppeerde aan en Elena liet hem zijn gang gaan. Pas boven op de heuvel hield ze halt en draaide zich om in het zadel. Ze hield van het uitzicht over De Merelhof, die er hiervandaan zo klein uitzag als een speelgoedboerderij. Elena richtte zich op in haar stijgbeugels en liet haar blik zweven. Op het erf stonden verschillende stalgebouwen, met daarnaast als lichte kale vlekken de buitenrijbanen. Op de parkeerplaats tussen de overdekte hal, de kantine en het woonhuis stonden een paar auto's en nog wat verder weg, tussen de schuur en de twee grote kastanjabomen, kroop een tractor ijverig heen en weer als een glanzend rode kever. Als ze zich concentreerde kon ze boven het geruis van de wind uit het gebrom van de motor horen.

Elena was op De Merelhof geboren en getogen. Het was de plek waar ze thuishoorde en ze liet het zelden achterwege om zich hier op dit uitkijkpunt even om te draaien.

Maar nu werd Sirius ongeduldig, hij wilde verder. De pony kende elk landweggetje en elk bospad en hij was net zo dol op een snelle galop als Elena.

Even later bereikten ze de bosrand en ze verdwenen in de dichte zee van bomen. Tussen de boomstammen was het bijna windstil, alleen de toppen ruisten in de wind. De bladeren op het bospad dempten het geluid van de paardenhoeven. Geluidloos sprong een ree op, keek verschrikt, stond een seconde roerloos om vervolgens met gracieuze sprongen in het donkere bos te verdwijnen. Sirius deed alsof hij ook erg geschrokken was en greep zijn kans om in galop over te gaan. Elena lachte zachtjes en liet de grijze ruïn zijn gang gaan. Bij een kruising remde ze de galop af.

De schemering zou snel invallen, ze kon beter niet te ver gaan. Ze stuurde Sirius naar rechts en liet hem stapvoets rijden. De dikke vacht die de pony inmiddels al weer had gekregen, dampte in de koele lucht. De hoge donkere den- nen en sparren die het pad aan weerszijden omzoomden en door een zware voorjaarsstorm helemaal naar elkaar toe- gebogen waren, leken wel op de gotische kathedraal waar ze met de klas naartoe geweest waren. Ze voelde een serene sfeer. Na een paar honderd meter had ze de rand van het bos weer bereikt. Voor haar strekte zich een groot grasland uit, waar een kudde jonge paarden graasde die hier een zorgeloze zomer had doorgebracht. Nu de nachten snel kouder werden, zouden ze binnenkort wel naar de manege overgebracht worden waar ze in grote boxen met een dik- ke laag stro de winter zouden doorbrengen. De avondnevel bedekte de velden, waardoor het leek of de paarden zweef- den. Een van de jonge paarden, een lichte vos met een bre- de bles, hief zijn hoofd en hinnikte luid. De anderen deden het na. Ze kwamen langzaam dichterbij, eerst in stap, daar- na in draf. Elena kende elk paard vanaf zijn geboorte en ze riep hun namen. Ze volgden haar langs de andere kant van het hek, maar uiteindelijk moesten ze halthouden en ke- ken haar na terwijl ze de smalle veldweg afreed die naar De Merelhof leidde. Elena wist dat de paarden daar nog even zouden blijven staan, maar zich dan weer naar het gras zouden wenden en zich ten slotte weer langzaam zouden verspreiden over het grote weiland. Beneden op het erf van de rijstal waren de eerste lichten aangegaan. Elena lachte bij de vertrouwde aanblik van De Merelhof. Het was echt fantastisch om op zo'n plek te wonen!



HOOFDSTUK I



Zoals altijd wanneer er in het leven iets vervelends op je pad komt, gebeurt dat zonder enige waarschuwing en vaak heb je het eerst niet eens in de gaten. Op deze vrijdag in oktober had ik in elk geval geen flauw vermoeden welke ramp de dag met zich mee zou brengen. Integendeel. Alles begon juist heel goed. In het tweede uur kregen we een toets Duits terug. ‘Een geweldige prestatie, Elena! Foutloos geschreven, inhoudelijk sterk en nog spannend ook!’ zei mevrouw Werneke, onze mentor. Mijn mond viel open toen ik het blad bekeek en de dikke rode tien zag. Duits was naast aardrijkskunde en biologie mijn lievelingsvak, maar een tien had ik nog nooit gehaald.

‘Wat heb jij?’ Ariane was normaal gesproken niet erg geïnteresseerd in mij, maar nu kon ze haar nieuwsgierigheid kennelijk niet langer bedwingen en ze draaide zich naar mij om.

‘Een tien,’ zei ik zo bescheiden mogelijk.

‘Nou gefeliciteerd,’ bracht ze moeizaam uit, maar haar babyblauwe ogen straalden vijandigheid uit. Ze wierp met een bestudeerd nonchalant gebaar haar lange blonde haar over haar schouder en keerde mij de rug weer toe. Ariane kon het niet uitstaan dat iemand beter was dan zij, en vooral niet als ik dat was. Vroeger, toen we nog samen op de basisschool zaten, waren we vriendinnen geweest. Maar dat lag nu ver achter ons.

Behalve ik had niemand een tien, Ariane dus ook niet en

dat kon ze niet hebben. Ik wist dat ze op een kans broedde om mij vandaag of morgen te overtroeven.

Het vierde uur hadden we wiskunde en uitgerekend ik werd naar voren geroepen, waarschijnlijk omdat ik iets te nonchalant in mijn boek keek. Ik haatte het om voor de klas te staan en door iedereen aangehaakt te worden.

‘Deel het product van 11 en 7 door de differentie van 12 en 5 en trek het quotiënt af van 15.’

Eh – wat? Ik stond daar met het krijtje in mijn hand en staarde suf naar het lege bord voor me. Ik voelde dat het bloed naar mijn wangen steeg. Achter me hoorde ik iemand giechelen en dat maakte het er niet beter op. Er ging van alles door mijn hoofd, maar niet de oplossing voor deze opgave. ‘Stilte!’ siste de leraar. ‘Nou, Elena? Weet je het niet?’

‘Nee,’ gaf ik toe.

Hij trok onheilspellend zijn wenkbrauwen op en strekte zonder een woord te zeggen zijn hand uit naar het krijtje.

‘Wie van jullie weet het wel?’ vroeg hij zonder mij nog een blik waardig te keuren.

Niemand verroerde zich, maar Ariane grijnsde breed en lachte toen ik met een vuurrood hoofd langs haar heen naar mijn tafel liep.

‘Een tien voor Duits, een drie voor wiskunde,’ fluisterde ze vals en haar trouwe fans Tessa en Ricky lachten gehoorzaam mee.

‘Ariane?’ zei de wiskundeleraar nu, en dat was natuurlijk precies haar bedoeling.

‘Wie, ik?’ Ongelovig sloeg ze haar blauwe ogen op en wees met haar vinger naar zichzelf.

Allemaal toneelspel. Want in wiskunde was Ariane onbe-

twist de beste van iedereen, beter ook dan alle jongens. 'Ja Ariane, jou bedoel ik.' Hij hield haar grijnzend het krijtje voor, hij dacht zeker dat hij haar nu eens te pakken had. Ariane danste bijna naar voren, wierp haar blonde manen nog eens over haar schouders en loste de som in nog geen tien seconden op.

'Heel goed,' prees de wiskundeleraar licht teleurgesteld, want nu had hij wel in de gaten dat hij erin getuind was.

'Was een makkie.' Ariane lachte triomfantelijk in mijn richting. 'Kleuterwerk.'

Na het zesde uur wachtte ik ongeduldig op mijn beste vriendin Melike, die in de derde klas zat. De regen kletterde op het dak van de aula en op het schoolplein vormden zich grote plassen. Met de herfstvakantie had de zomer ook meteen punctueel afscheid genomen – sinds een week regende het onophoudelijk. De bus ging om vijf over een, we hadden maar een minuut of tien om bij de halte te komen. Honderden scholieren stroomden het gebouw uit en liepen langs mij heen. Eindelijk dook Melike op, als een van de laatsten.

'Wilhelm wilde me nog spreken,' ze rolde met haar ogen. 'Ik heb mijn toets Latijn weer helemaal verknald, echt waardeloos. Hij wilde weten of ik soms verliefd ben, wat vind je daarvan?' Ze lachte vrolijk.

'Hè, die is gek! Wat heeft hij daarmee te maken? Wat heb je trouwens geantwoord?' Ik grijnsde.

'Niks,' zei Melike, en ze haalde haar schouders op. 'Maar hij denkt kennelijk dat ik het ben. Maar ik ben niet zo dol op Latijn, daar heb ik toch verder geen excuus voor nodig?' Ik trok de capuchon van mijn blauwe jas over mijn hoofd.

